

ממעין השיריזה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא ראדזין זלה"ה

פרשת
משפטים

עלון
מס' 28

בית יעקב פרשת משפטים אות י"ה

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת משפטים הוא עבודת השוב אחר הרצוא דמתן תורה, להתנתק מעט מהאור המופשט שהיו בה בעת הדברות ולעסוק בבירורי הנפש לגלות בהם אורו ית' וכבודו ע"י המשפטים

בהם ואוי"ן שזה רומז שכל דבור בפני עצמו הי' יכול להתפשט בלי גבול ולא הי' נכלל בדבור השני, והיו מבוררים מאוד, וע"ז מורה מה שבלוחות הראשונות נאמר זכור, ובלוחות שניות נאמר שמור, שזה מרמז שיתנהג האדם ביראה, ולזה נאמר בהם ואוי"ן, שצריך כל דבור להתכלל בדבור השני, כי אם יתנהג האדם תמיד במדה אחת, כגון אם יקיים הדבור לא תרצח ויהי' מתפשט בזה שיהי' טוב יוכל לבא עי"ז לידי ניאוף ולכן נאמר ולא תרצח ולא תנאף שכל דבור צריך לחבירו וא"ו מוסיף על ענין ראשון שאחד מקבל מחבירו.

וזהו כוונת המדרש אף שהעוז והגבורה שלו מ"מ אוהב את המשפט, היינו שאף שעיקר המכוון הוא רק הדברי תורה שנקראים עוז, והי' מהראוי שהאדם יתנהג בגודל בהירות תמיד למעלה מתפיסת עוה"ז שלא יכניס א"ע בדבר שאינו מבורר, מ"מ אוהב הוא את המשפט, וכדכתיב ואלה המשפטים שזה רומז שיתנהג האדם בהדרגה בכדי שיוכר כ"ש אף מעוה"ז, וכן הוא הנהגת הש"י בכל העולמות, שאף בחיות המרכבה נאמר (יחזקאל א') והחיות רצוא ושוב, שרוצים להתדבק בהש"י, מ"מ הם שבים, שרוצים הם לפוש בכדי שיכירו מה הם מקבלים, כי בשעת הקבלה אין להם שום הכרה בזה. כמו אם המלך יתן מתנה לאחד מעבדיו שאז אין הדרך ארץ לספור כמה נותן לו המלך, אך כשהמלך מתעלם ממנו אז סופר כמה עולה, וכן הוא הענין כמלאכי מעלה שהם רצוא ושוב, ואף שבשעה שהם שבים אין מקבלים, מ"מ הוא כדאי להם בכדי שיהי' להם הכרה כמה עולה. וכן הוא בדברי תורה שאחר התגלות הבהירות שהי' במ"ת הי' העלם, בכדי שיהי' הוי' וקיום אף להגוף בעוה"ז, וזהו שנאמר (יתרו כ') כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהי' יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, ולכאורה הי' מהראוי שתיבת בא האלהים יהי' לבסוף, אכן זה רומז שעיקר מכוון הש"י הוא רק לבעבור נסות אתכם היינו הד"ת שהאדם יתנהג תמיד בבהירות למעלה מתפיסת עוה"ז, מ"מ חפץ הש"י שיהי' הוי' וקיום גם לעוה"ז.

וזהו ובעבור תהי' יראתו על פניכם שדרשו בש"ס (נדרים כ') שזהו הבושה והוא שיבוש האדם בחדרי לבבו בפני עצמו לא רק בפני אחרים, וכדמסיים (שם) בעבור תהי' יראתו על פניכם זו הבושה לבלתי תחטאו מלמד שהבושה מביאה לידי יראת חטא מיכן אמרו סימן יפה באדם שהוא ביישן אחרים אומרים כל אדם המתבייש לא במהרה הוא חוטא ומי שאין לו בושת

ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם. (בתנחומא משפטים א') זש"ה ועוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביעקב אתה עשית, כל העוז והשבח והגדולה והגבורה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, והוא אוהב את המשפט. בנוהג שבעולם, מי שהוא בעל זרוע אינו רוצה לעשות דבריו במשפט אלא מעביר על המשפט וכו', אבל הקב"ה מלך מלכי המלכים משפט אהב אינו עושה דבריו אלא במשפט הוי' ועוז מלך משפט אהב. מהו אתה כוננת מישרים, אר"א שני חמרים מהלכין בדרך שונאין זה לזה רבץ לאחד מהן חמורו חבירו עובר ורואהו שרבץ תחת משאו אמר לו כתיב בתורה כי חמור שונאך וכו' עזוב תעזוב, מה עשה חזר וטען ומלוהו, התחיל מסיח עמו עזוב קימעא מכאן העלה מכאן ערוק מכאן עד שיטעון עמו, נמצאו עושין שלום ביניהם וכו' מתוך כך נכנסו לפונדק אכלו ושתו ביחד ונתאהבו זה לזה הוי' אתה כוננת מישרים משפט וצדקה.

ולהבין הענין הלא כל הבריות הם להש"י ולמי יעבור המשפט. אכן הענין בזה, מה כתיב לעיל מהאי פרשתא, שישראל היו מקבלים הדברות של חיים ואח"ז אמרו ישראל למשה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות (יתרו כ'), והוא שהבינו ישראל בעצמם שאם היו שומעים עוד דבור אחד היו מתבטלים ומתדבקים להמאציל והי' העוה"ז נשאר בחושך, לכן שיערו בנפשם שטוב לפניהם שלא ישמעו עוד מפי הקב"ה בכדי שיהי' הוי' אף להגוף שיוכר כ"ש אף בעוה"ז, ולכן אף שידעו ישראל שאם ישמעו מפי הקב"ה עוד יותר יהיו דבוקים בשורש החיים עוד יותר כי להיכן יתבטלו הלא להמאציל, אכן רצו שיהי' כבוד שמים אף בזה העולם. אף הש"י הסכים ע"ז ואמר הטיבו כל אשר דברו (ואתחנן ה') ודרשו ע"ז הטבה כהטבת הקטורת שקטורת רומז על קטירו דכלא כדאיתא בזה"ק (ויקרא י"א:) היינו התקשרות כל העולמות, שיוכר כבוד שמים אף מעניני עוה"ז.

וכדאיתא בש"ס (חגיגה י"ב:) מעון שבו כיתות של מלאכי שרת שאומרות שירה בלילה וחשות ביום מפני כבודן של ישראל. והוא שאם היו אומרים שירה אף ביום אז לא הי' ניכר כלל שירתן של ישראל והוה כשרגא בטיהרא, לזה משתיק אותם הש"י בכדי שיוכר הכ"ש שיוצא גם מישראל. וזהו אתה כוננת מישרים, וכמו שמביא במדרש המשל ע"ז, והוא שעיקר הדברי תורה שאדם מקבל מחבירו הוא ע"י המשפטים.

וע"ז רומזין הלוחות שניות כי בלוחות הראשונות לא נאמר

נראה לו שלא יצא חובת בירור מפני שמתבייש מגודל הבהירות שנשאר טמון בלבו, וע"י הבושה שהוא מדת היראה יש לו קיום. וכן אמרו על דהמע"ה (ברכות נ"ה.) שמעולם לא ראה חלום טוב חלום רומז על דמיון והיינו שלא הי' מיזפה בעיני עצמו כל ימיו וכן בדבר רשות שאמרו אין אדם מת וחצי תאותו בידו שמתירא פן יחסר לו ומזה הוא קיום הדבר...

שיחת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ומכל הפעול ומכל היצור, ולא היה הכבוד שמים נראה בארץ רק בשמים, ולזה ביקשו ישראל לנתק מהם האור הבהיר שלא יתכללו במאציל, ויוכלו להתקיים ולהתמצע בין האור והחושך להזהיר הגדולים על הקטנים להאיר האור בתוך הכלים, להמשיך הבהירות קמעא קמעא בחלקי נפשותם העבים הנמוכים ע"י התאמצות עבודה בבירורים וסבלנות, עד שיאירו ויתכללו כל חלקי נפשותם באור ה' וישכון בהם כבוד מלמעלה עד למטה באחדות גמור, ויהי כבוד ה' בעולם בכל מקום. כאשר כן הוא מטרת הבריאה ורצונו ית' בצמצום וירידת המדרגות, שיתברר ע"י עבודת האדם שכבודו מלא כל הארץ אחת לא נעדר והוא המחיה והמקיים את הקטנים כהגדולים הנמוכים כהגבוהים, ומכנף הארץ ומתהומות זמירות ישמיעו וקבוצי מטה כתר יתנו לו כי הכל באשר לכל הוא לבדו הוא אין עוד קטן וגדול שם הוא וארץ תאיר מכבודו כבשמי שמים כי קל אחד לכלום.

אף השי"ת הסכים ע"ז ואמר הטיבו כל אשר דברו (ואתחנן ה') ודרשו ע"ז (ויקרא ל"ב ב') הטבה כהטבת הקטורת שקטורת רומז על קטירו דכלא כדאיתא בזה"ק (ויקרא י"א:א) היינו התקשרות כל העולמות, שיוכר כבוד שמים אף מעניני עוה"ז: כי ענין הקטורת הוא קישור כל הכוחות אף המרוחקים ביותר אל אור ה', וזה הכונה "הטיבו אשר דברו" שבדיבורם זה שאין רצונם לשמוע מפי הגבורה כל הדברות, הטיבו בזה הטבה כהטבת הקטורת שבהתנתקות מהאור הגדול יוכלו להטיב את כל החלקים הנמוכים ולקשר כל הכוחות אל אחדות אור ה' כענין הקטורת.

וכדאיתא בש"ס (חגיגה י"ב:ב) מעון שבו כיתות של מלאכי שרת שאומרות שירה בלילה וחשות ביום מפני כבודו של ישראל. והוא שאם היו אומרים שירה אף ביום אז לא הי' ניכר כלל שירתן של ישראל והוה כשרגא בטיהרא, לזה משתיק אותם השי"ת בכדי שיוכר הכ"ש שיוצא גם מישראל: שבעת שרצון העליון הוא בעבודת התחתונים שותקים וחשים המלאכים אשר בשמי מעל, כי באם היה כבוד שמים עולה אז מהם, לא היה מקום וחשיבות אל קטנות עבודת התחתונים בהשגתם ואורם העניה והמועטת מאד מאד, לכך נשתקים כל קול שיר ותהילה לתת מקום לצפצוף כבוד שמים המצומצם העולה מהשגת הכרת אור ה' וכבודו כפי אשר הוא בנפשות התחתונים הנתונים בדמיוני העולם והבליו והיקף תפיסתם ודעתם סובבת סביב עצמם, כי אמנם דייקא זה הכבוד הוא התכלית והמטרה, ואצלם ובם רצונו וחיבתו ואיתם כרת ברית, שם ישכון כבוד ובהם יאיר אורו, והכל טפלים להם.

וזהו אתה כוננת מישרים, וכמו שמביא במדרש המשל ע"ז, והוא שעיקר הדברי תורה שאדם מקבל מחבירו הוא ע"י המשפטים: שעסק הנבראים המעורים במידותיהם בעניני העולם הוא להאיר ולישר לתקן ולברר החושך והרע שבהם באור ה' הוא ע"י המשפטים דייקא, שהוא ענין בירור חלקי

פנים בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני. והוא שהאור שהי' בשעת הדברות לא פסק מישראל כדכתיב קול גדול ולא יסף (ואתחנן ה') וכמש"כ (חגי ב') הדבר אשר כרתו אתכם בצאתכם ממצרים ורוחי עומדת בתוכם, אכן שהם נסתרים וטמונים בעומק הלב ויש לכל אחד מישראל בושה מפני הרוח חיים שנשאר ממעמד הר סיני בקרב לב כל ישראל ואין לו נייחא מעוה"ז, וכל מה שמברר א"ע

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. (בתנחומא משפטים א' וברבה פתח בזו הפרשה) זש"ה ועוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביעקב אתה עשית, כל העוז והשבח והגדולה והגבורה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, והוא אוהב את המשפט. בנוהג שבעולם, מי שהוא בעל זרוע אינו רוצה לעשות דבריו במשפט אלא מעביר על המשפט וכו', אבל הקב"ה מלך מלכי המלכים משפט אהב אינו עושה דבריו אלא במשפט הוי ועוז מלך משפט אהב. מהו אתה כוננת מישרים, אר"א שני חמרים מהלכין בדרך שונאין זה לזה רבץ לאחד מהן חמורו חבירו עובר ורואהו שרבץ תחת משאו אמר לו כתיב בתורה כי חמור שונאך וכו' עזוב תעזוב, מה עשה חזר וטען ומלוהו, התחיל מסיח עמו עזוב קימעא מכאן העלה מכאן ערוק מכאן עד שיטעון עמו, נמצאו עושין שלום ביניהם וכו' מתוך כך נכנסו לפונדק אכלו ושתו ביחד ונתאהבו זה לזה הוי אתה כוננת מישרים משפט וצדקה.

ולהבין הענין הלא כל הבריות הם להשי"ת ולמי יעבור המשפט: שהרי בענין המשל של מלך בו"ד, הרי אין המלך אלא איש ככל האנשים ובחמסו עושה עול, אבל הקב"ה מלך מלכי המלכים הרי מה שיעשה ברצונו הוא המשפט והיושר כי הוא העושה והבורא כל, ואשר יכונן הוא המשפט, ואמנם בין בני ישראל עצמם ודאי שייך משפט, אבל דברי חז"ל הלוא מסובים על הקב"ה עצמו שהוא המקיים את המשפט בצותו את המשפטים לישראל.

אכן הענין בזה, מה כתיב לעיל מהאי פרשתא, שישראל היו מקבלים הדברות של חיים ואח"ז אמרו ישראל למשה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות (יתרוכ'), והוא שהבינו ישראל בעצמם שאם היו שומעים עוד דבור אחד היו מתבטלים ומתדבקים להמאציל והי' העוה"ז נשאר בחושך, לכן שיערו בנפשם שטוב לפניהם שלא ישמעו עוד מפי הקב"ה בכדי שיהי' הוי' אף להגוף שיוכר כ"ש אף בעוה"ז, ולכן אף שידעו ישראל שאם ישמעו מפי הקב"ה עוד יותר יהיו דבוקים בשורש החיים עוד יותר כי להיכן יתבטלו הלא להמאציל, אכן רצו שיהי' כבוד שמים אף בזה העולם: בהירות הדברות ע"י הקב"ה בעצמו העלה את בני ישראל למדרגת משה ממש, שלא היה בפניהם שום הסתר ושום צמצום אור, ונפשם יצאה בדברו ובאם היו נשארים באותה בהירות אור, לא היו יכולים להיכנס בצמצומי בירורים בענינים קטנים וגשמיים, (שז"ע משפטים כאשר יתבאר), והיו נכללים ומתבטלים באור הבלתי מוגבל בהירות הכרת ה' בהעדר הרגש ורצון עצמי כלל, ואז לא היה באפשר שיתבררו המדרגות הנמוכים וחלקי נפשותם שלא הואר בהם האור הגדול, והיו נשארים הקטנים בקטנותם והגדולים בגדלותן, שהנשמות היו במצב התבטלות והתכללות באור הבהיר והעולם הזה היה נשאר כמו שהוא בחושך ובהעדר אור בלא שום התבררות, ומה תועלת ועליה היה אז מכל העולם

והיה להם חרות להתפשט בכל אור ודבר ה' עד הקצה כי היו בתכלית ההתבררות.

(וזה מש"כ כאן שבח' המשפטים שהוא ענין הבירורים בחלק הנמוך והנעדר אור שבנפשות הוא ענין הלוחות שניות, הוא לשבר את האזון וענין משל, כי ערך מעמד העבודה בחלק המשפטים ביחס אל הדברות מפי הגבורה, הוא נפילה למקום השכחה הטוב והרע, כענין וכערך מעמד לוחות שניות אל לוחות ראשונות).

וזוהו כוונת המדרש אף שהעוז והגבורה שלו מ"מ אוהב את המשפט, היינו שאף שעיניך המכוון הוא רק הדברי תורה שנקראים עוז, והי' מהראוי שהאדם יתנהג בגודל בהירות תמיד למעלה מתפיסת עוה"ז שלא יכניס א"ע בדבר שאינו מבורר, מ"מ אוהב הוא את המשפט, וכדכתיב ואלה המשפטים שזה רומז שיתנהג האדם בהדרגה בכדי שיוכר כ"ש אף מעוה"ז: שלא יתנהג האדם להתפשט מרגשי העולם ולהתעלם ולאפס חלקיו הנמוכים ולהתקשר בעליתו מחציו ולמעלה ולעוף כמלאכי רום בחלקו העליון, כי זוהי הריסה לתת הויה לחושך חלקי מְטָה שלא יאיר בם הארת כבוד שמים ושיגדלו פרא כטבעם בלא התבררות, ואין זה כונת ורצון העליון בבריאת תחתונים וקבוצי מטה דייקא, רק יש גם להתעסק בבירורי הקטנות שגם הם יתבררו ויזדככו וגם הם יתנו כבוד לה' ויוכר בהם כח הפועל, וזה עומק כונתם ז"ל בענין אהבת ה' את המשפט.

וכן הוא הנהגת הש"י בכל העולמות, שאף בחיות המרכבה נאמר (יחזקאל א') והחיות רצוא ושוב, שרוצים להתדבק בהש"י, מ"מ הם שבים, שרוצים הם לפוש בכדי שיכירו מה הם מקבלים, כי בשעת הקבלה אין להם שום הכרה בזה. כמו אם המלך יתן מתנה לאחד מעבדיו שאז אין הדרך ארץ לספור כמה נותן לו המלך, אך כשהמלך מתעלם ממנו אז סופר כמה עולה, וכן הוא הענין כמלאכי מעלה שהם רצוא ושוב, ואף שבשעה שהם שבים אין מקבלים, מ"מ הוא כדאי להם בכדי שיהי' להם הכרה כמה עולה: ענין הירידה אחר העליה הוא לקלוט את האור בתוך הכלים לבלתי להתבטל באור רק לקלוט בתוך עצמו להשתנות ולהתכלל על ידו, שז"ע רצוא ושוב שאף שהתשוקה באהבה עזה לעלות ולעוף רום מ"מ התנועה השניה בהכרח הוא השוב שהוא לקלוט את הבלתי גבול לתוך הגבול בכדי שיתכללו ויתבררו אף מדרגות הנמוכות אט אט באור הגדול, [כי דרגות הנמוכות שהם בתוקף הרגש לגרמיה בהרגש עצמי הם ערך כלים לערך האור שבהארת הנשמה, כי הכלים הם הגדרת מהות עצמו אבל האור מתיחס אל העליון הנבדל והמופשט ממנו, ורק בהקלט האור בתוך הכלים נעשה התחתון עצמו כערך העליון ואז נקרא האור שלו וחלק מעצמו וממציאותו שהאדם בנקודת עצמו ומעלותיו הטבעיות נתברר ונתעלה להיות במדרגת ההשגה העליונה שבנשמה, ולזה צריך סבלנות ובירורי קטנות ובחבלי משיכה בשפת הקטנות ושלא לשמה דיקא, וכ"ז אפשרי רק ע"י הסתר אור הגדול והכנסות בספקות דהיינו במקומות ובעשיות וברגשי מידות הנעדרי כבוד שמים ואור הגלוי].

וכן הוא בדברי תורה שאחר התגלות הבהירות שהי' במ"ת הי' העלם, בכדי שיהי' הוי' וקיום אף להגוף בעוה"ז, וזהו שנאמר (יתרו כ') כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהי' יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, ולכאורה הי' מהראוי שתיתב בא האלהים הי' לבסוף, אכן זה רומז שעיניך מכוון

קטנות המרגישות את עצמה הנפש הנתונים בעסקי העולם בצורתו הפשוטה הנמוכה, ושם מקום הארת אור ה' דרך הישרת המידות ע"י משפטי ה', ואך על ידי המשפטים דייקא יתוקנו ויתבררו כל הכוחות וחלקי האדם הנמוכים הנתונים בתוך הגוף והעולם. וזה הכונה בדברי המדרש שהקב"ה אף שהוא מלך מלכי המלכים ואורו בלתי מוגבל ויכול לבטל את הכל אליו שלא יהיה מקום לקטנות ולהסתרות, מ"מ אוהב משפט וצימצם אורו במישרי משפטיו לבסס ולתקן ולצחצח חלקי הקטנות והצמצום מעוטי האור והבהירות שגם הם יתבררו ויתלבנו וגם להם יהיה מעמד וקיום להתכונן בכבודו.

וע"ז רומזין הלוחות שניות כי בלוחות הראשונות לא נאמר בהם ואוי"ן שזה רומז שכל דבור בפני עצמו הי' יכול להתפשט בלי גבול ולא הי' נכלל בדבור השני, והיו מבוררים מאוד, וע"ז מורה מה שבלוחות הראשונות נאמר זכור, ובלוחות שניות נאמר שמור, שזה מרמז שיתנהג האדם ביראה, ולזה נאמר בהם ואוי"ן, שצריך כל דבור להתכלל בדבור השני, כי אם יתנהג האדם תמיד במדה אחת, כגון אם יקיים הדבור לא תרצח ויהי' מתפשט בזה שיהי' טוב יוכל לבא עי"ז לידי ניאוף ולכן נאמר ולא תרצח ולא תנאף שכל דבור צריך לחבירו וא"ו מוסיף על ענין ראשון שאחד מקבל מחבירו: לוחות השניות לא היה בדרגת גילוי ובהירות אור כלוחות ראשונות, והדבר מבואר בכל הספרים באריכות, ותמצית הענין, כשאז"ל עה"כ אני אמרתי אלוהים אתם ובני עליון כולכם שלפני החטא היו במדרגת מלאכים ולא שלט עליהם השכחה ולא מלאך המות ולא יצה"ר והיה להם חירות מכל רע, ולא היו צריכים ליגיעה ולהתאמצות להשגת האור כי לא היה להם חושך ולא הסתר כלל, רק כאשר נפלו בחטא הגדול, נגזר עליהם לברר את החושך שנפלו שם, ולעבוד ולחרוש ולתקן בעבודות בירורים בחלקם הנמוכים שבהם ושבעולם, ומזה שורש ההסתרות והגלויות ופירוד האור מהכלים הנשמה מהגוף. וזה הענין שבלוחות ראשונות כתיב זכור ובשניות שמור, שהזרת השמירה הוא במקום השכחה וההסתר ששם מקום הטוב והרע, אבל זכור הוא פועל קיים של הארת בהירות זכירת האור, ודרגת שמור למטה מדרגת זכור [וכן כל ל"ת וסור מרע הוא התעסקות בענין ובמקום הרע הנמוך והחשוך, ועשית טוב הוא התכללות במציאות האור ובמקום אור אין מציאות חושך, וי"ל]. וכן ענין הוא שבלוחות שניות המקשרות ומחברות את הדברות זו בזו הוא באשר שנפלו במקום סכנת פסולת המידות והיו צריכים להשמר מכל דבר שלא יתהפך לרע, לכך היו נצרכים להתכללות בין כל המידות, שכל הדברות והמצוות הם זה מול זה צדקו יחדיו דווקא, כענין לא תרצח ולא תנאף שהם הזהרות מקבילות על ב' הקצוות לבלתי ליפול בפסולת ההפקרות בהתפשטות התאוה והנייחא שהוא הניאוף וכן על ההיפוך שלא להתגלגל בפסולת קנאת הלב והכעס שהוא הרציחה, והתגברות והתבררות בהאחד לבד יכול לגרום להשתקע בהיפוך עד כדי להגיע לקצה השני (כנראה בחוש בזמנינו אצל כל אנשי חסרי השלימות), ולזה רק דרך התכללות המידות כולם ישומר האדם ללכת בדרך טובים שלא ליפול לידי פסולת מידה. וזה הסכנה היה דווקא במעמד נפשות ישראל בעת לוחות השניות, אבל בלוחות ראשונות לא יראו רע ולא היו בסכנת נפילה וחסרון,

השי"ת הוא רק לבעבור נסות אתכם היינו הד"ת שהאדם יתנהג תמיד בבהירות למעלה מתפיסת עוה"ז, מ"מ חפץ השי"ת שיהי' הוי' וקיום גם לעוה"ז: "לבעבור נסות אתכם בא האלוקים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" (שמות ד', יז), והדקדוק הוא דלכאורה גם ענין היראה הוא תכלית מעמד הר סיני, וא"כ היה צריך לכתוב "בא האלוקים" בסוף הכתוב אחר ענין היראה, וע"כ שמהות ועיקר ענין הדברות עצמם הם הרמה והשגת האמת הבלתי מוגבלת בכלי הגוף ובשכל הרגיל רק הפשטה מוחלטת למעלה ממקום ומצב של בחירה והרגש עצמי כלל, וזה הכונה ב"לבעבור נסות אתכם בא האלוקים" שזה עצם ועיקר מטרת הדברות לעיני כל ישראל שיכירו תמיד בהשגה מופשטת זו למעלה מעלה מהשגת השכל והרגש הלב שבגוף, שכבר נטבע בפנימיותם השגת האלוקות בביטול החושים והרצונות, ואם כל זה צריך האדם לצמצם השגת אורו הבלתי נתפס ונאחז בפתילת הגוף הנמוך ולעסוק בבירור ותיקון הגוף היינו חלקי הנפש הנמוכים (שהו"ע עסק המשפטים כנ"ל), וזהו בעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו (כאשר יבאר הלאה), ואמנם זהו חלק מעבודת האדם להמשיך ולהאחז האור בפתילה, אבל לא בעבור זה בא האלוקים כי המעמד מצד עצמו וכן עיקר המכוון בה היה הרמה והתנסות אל על כנ"ל לא ירידה ובירורים.

וזהו ובעבור תהי' יראתו על פניכם שדרשו בשי"ס (נדרים כ:.) שזהו הבושה והוא שיבוש האדם בחדרי לבבו בפני עצמו לא רק בפני אחרים, וכדמסיים (שם) בעבור תהי' יראתו על פניכם זו הבושה לבלתי תחטאו מלמד שהבושה מביאה לידי יראת חטא מיכן אמרו סימן יפה באדם שהוא ביישן אחרים אומרים כל אדם המתבייש לא במהרה הוא חוטא ומי שאין לו בושת פנים בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני. והוא שהאור שהי' בשעת הדברות לא פסק מישראל כדכתיב קול גדול ולא יסף (ואתחנן ה') וכמש"כ (חגי ב') הדבר אשר כרתו אתכם בצאתכם ממצרים ורוחי עומדת בתוככם, אכן שהם נסתרים וטמונים בעומק הלב ויש לכל אחד מישראל בושה מפני הרוח חיים שנשאר ממעמד הר סיני בקרב לב כל ישראל ואין לו נייחא מעוה"ז, וכל מה שמברר א"ע נראה לו שלא יצא חובת בירור מפני שמתבייש מגודל הבהירות שנשאר טמון בלבו, וע"י הבושה שהוא מדת היראה יש לו קיום. וכן אמרו על דהמע"ה (ברכות נ"ה.) שמעולם לא ראה חלום טוב חלום רומז על דמיון והיינו שלא הי' מיופה בעיני עצמו כל ימיו וכן בדבר רשות שאמרו אין אדם מת וחצי תאוותו

בדו שמתירא פן יחסר לו ומזה הוא קיום הדבר...: הבושה הוא ההרגשה שאינו בשלימות וכנצרך, וזה נטבע בבן ישראל בעת מעמד הר סיני שהיה אז בתוקף ההשגה

וההכרה את ה' בהתפשטות הגשמיות, ואם כי מאז אינו בהתגלות אבל בעומק הלב הבהירות של אז חי וקיים, ומזה מתבייש האדם תמיד עם עצמו במצבו ומעמדו ובכל אשר יעלה ויתברר וכיר בהשגה בהירה את ה' לא ישקוט לבבו ולא יספיק לו כי יודע את האמת לאמיתה בבהירות אור גדול בתודעתו הפנימית ולא ירגיש לעולם שכבר בא אל המנוחה ואל השלימות, כי בהירות השגת הר סיני מקשקש בו שאינו במעמדו המושלם האמיתי וכי נופל הוא במצבו בעולמו בחושך והסתר. וזה הבושה עומדת לאדם לעלות ולהתברר יותר ויותר בתוקף חשק וצמאון ושלא יתפשט ויאמר טוב אני כי באתי אל המנוחה והנחלה, וזה הוא ענין היראה מחסרונו הגדול הנובע מבהירותו שהיה לו בעת מעמד מתן תורה וזה אשר נותן קיום שלא יחטא ושלא יאבד מה שיש בו כי עומד כל העת תמיד בדאגה ובריאה ורוצה תמיד ביותר ולא ישקוט לבב מצמאון וחשק והעדר הרגש שלימות, וזה הרגש החסרון במצבו עתה שטמון בעומק ליבו זה הוא מה שמשמר ומקיף את אשר יש לו שהוא הכלי והקליטה לקנינו וד"ל.

וכנתבאר למעלה זה הוא ענין בירורי הקטנות ועיני העוה"ז, ושזה הכונה "לבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" שע"י מעמד מתן תורה שנשאר תקוע וטמון בעומק הלב יעסוק האדם בתוקף צמאון וחשק בעבודה ובירורים ויקשקש בו תמיד נקודתו העליונה הבהירה לבלתי יאמר שלום עלי נפשי להיות בנייחא של העוה"ז או אף במעמד התבררות בדרגת עומד לבלתי יתנועע עוד להשגה בהירה יותר. ועכ"פ הנה מזה הכתוב נלמד לענין העבודה, שיש ב' ענינים הנצרכים שניהם, האחד הוא ההרמה והשגת הגדלות כמש"כ לבעבור נסות אתכם בא האלוקים, והשני הוא העבודה בסתר המדריגה שהו"ע היראה על הפנים שהוא הבושה כ"ש חז"ל, אשר זה הוא נמוך בערכו הרבה מהשגת הגדלות, ועיני בירור ותיקון הגוף ומידות תחתונות, ושניהם נצרכים יחד לשלימות בן ישראל להשגת הנשמה ולתיקון הגוף להיותן עומדים יחד באור ה' והכרת כבודו.

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומקא דליביא רחומאי אל ידידנו היקר והחשוב ירא אלוקים מרובים, מבקש ודורש את ה' בעמקות נפש ורוחב וישרת לב באמת ואמונה

הרה"ג ר' **יוסף שנור** שליט"א

מהמשתתפים הקבועים בשיעורים בספרי רבותינו הק' זיע"א

על השמחה הגדולה השרויה במעונו בהכנס בתו תחי' בקשרי שידוכין עב"ג שיחי' בשעטו"מ,

יה"ד שהזיווג יעלה יפה ויבנו ביתם נאמן בישראל לתפארת בית ישראל ברוב חדוה וסייעתא דשמיא עדי עד עד בלי די

המברכים
משתתפי השיעור

**השיעור השבועי
מאת ב"ק ארמון"ר שליט"א**

בספרי רבותינו הקדושים נא'ז'בנא וראדיון זיע"א

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 11:00 בלילה

בבית המדרש דרוהביטש (בעזרי"ל) רחוב מלאכי בעיה"ק ירושלים

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (ליזכות, לרפואה, לישיעה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו. כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

העלון נתנדב לע"נ רבותינו הקדושים ולזכות יהושע בן חזה לאה ומשפחתו

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בצא ראדיון ע"ר